ЗАТВЕРДЖУЮ:
Директор Державної установи
«Інститут економіко-правових
досліджень імені В.К. Мамутова
Національної академії наук України»
член-кореспондент НАН України,
член-кореспондент НАПрН України,
доктор юридичних наук, професор,
Заслужений юрист України

_____ Володимир УСТИМЕНКО

13 жовтня 2025 р.

НАУКОВО-ЕКСПЕРТНИЙ ВИСНОВОК
Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України» до проєкту Закону «Про засади державної промислової політики» (реєстр. № 11331-д від 30.09.2025)

Висновок підготовлено Державною установою «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України» відповідно до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», статей 93, 103 Регламенту Верховної Ради України, статті 15 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» на виконання доручення президента НАН України академіка НАН України А.Г. Загороднього (ОКК 405-ч) та відповідно до звернення Комітету Верховної Ради України з питань освіти, науки та інновацій від 06.10.2025 № 04-24/20-2025/230522.

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Предметом наукового аналізу у цьому висновку є проєкт Закону України «Про засади державної промислової політики», реєстр. № 11331-д від 30.09.2025 (далі – Проєкт). Відповідно до пояснювальної записки, Проєкт має на меті створення умов для розвитку вітчизняного промислового комплексу

задля підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому і зовнішніх ринках та перехід до інноваційної моделі розвитку промисловості. Необхідність прийняття Закону обґрунтовується потребою у ефективних інструментах формування та реалізації державної промислової політики, заходах стимулювання промислового виробництва, врегулюванні правових, організаційних та фінансових відносин, що виникають між суб'єктами господарювання, що здійснюють діяльність у сфері промисловості.

Погоджуючись із необхідністю системного підходу у визначенні завдань промислового розвитку, нормативного закріплення переліку стратегічних галузей промисловості України як основи для їх цільової державної підтримки, ДУ «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України» вважає за необхідне звернути увагу на проблемні положення Проєкту, що потребують суттєвого доопрацювання.

НАУКОВА ОЦІНКА ПРОЄКТУ НОРМАТИВНОГО АКТА

1. Як вбачається з преамбули, Проєкт визначає основи та принципи державної промислової політики, цілі та основні засади її здійснення, встановлює правові засади регулювання відносин, що виникають між суб'єктами господарювання, які здійснюють діяльність у сфері промисловості та повноваження органів державної влади, органів місцевого самоврядування щодо здійснення державної промислової політики.

Необхідно зауважити, що зазначені відносини уже певним чином врегульовані іншими законодавчими актами. З урахуванням положень чинних законів України «Про засади державної регіональної політики», «Про державну підтримку інвестиційних проектів із значними інвестиціями в Україні», «Про індустріальні парки», «Про інноваційну діяльність», «Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні», «Про стимулювання розвитку вітчизняного машинобудування для агропромислового комплексу»,

«Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» та ін. видається, що предметом регулювання нового закону мають охоплюватися якісно нові аспекти регулювання у зазначеній сфері суспільних відносин. Однак із положень Проєкту не зрозуміло, що саме суттєво змінюється і як це допоможе реалізації поставлених цілей. Проєкт здебільшого містить декларативні норми та конкурує з предметом регулювання наведених вище законів, тому виникає питання доцільності прийняття нового закону замість вдосконалення чинних шляхом внесення відповідних змін.

Попри декларовану у пояснювальній записці мету - *створення умов для розвитку вітчизняного промислового комплексу,* - Проєкт ніяк не враховує сучасні умови функціонування промислового комплексу: скорочення потужностей, пошкодження та знищення в результаті воєнних дій значної частини активів. Проєктом не передбачено системне врегулювання особливостей функціонування промислових підприємств в період дії воєнного стану. Положення Проєкту сформульовані як норми загального характеру, спрямовані на врегулювання діяльності суб'єктів господарювання в звичайних умовах. Вони мають фрагментарний характер і не в повній мірі охоплюють питання стимулювання продовження діяльності в умовах воєнного стану (надання державної підтримки в разі переміщення і розгортання виробництва в іншій місцевості, здійснення діяльності на території, де велися бойові дії, районі, наближеному до територій, на яких ведуться бойові дії, тощо).

2. Термінологія Проєкту потребує суттєвого доопрацювання та приведення у відповідність із правилами техніки нормопроєктування.

2.1. У наведеному у п. 1 ч.1 ст.1 Проєкту Закону України визначенні поняття «галузь промисловості» простежується спроба законодавця надати комплексну характеристику цього явища через перелік суб'єктів, інституцій та видів діяльності, які забезпечують її функціонування. Визначення охоплює як безпосередніх учасників господарської діяльності у сфері промисловості, так і допоміжні структури – освітні, науково-дослідні, проєктно-конструкторські установи, професійно-технічні заклади, інфраструктурні організації тощо.

Водночас, незважаючи на достатньо широкий підхід до інституційного складу галузі, у цьому визначенні відсутній один із базових та обов'язкових елементів будь-якої галузі промисловості – майно (виробничі фонди), яке становить матеріальну основу її функціонування.

З позицій теорії господарського права, галузь промисловості не може розглядатися виключно як сукупність суб'єктів господарювання або інституцій. Її існування й розвиток об'єктивно зумовлені наявністю майнової бази – виробничих потужностей, технологічного обладнання, будівель, інженерних мереж, сировинних ресурсів, інтелектуальних активів, що забезпечують процес виробництва матеріальних благ. Саме майно формує матеріально-технічний субстрат промислової діяльності, без якого галузь втрачає свою функціональну спроможність.

Отже, визначення галузі промисловості, що зводить її зміст до сукупності організаційних структур і видів діяльності, не відображає майново-економічної природи промислового комплексу, яка є ключовою для характеристики будь-якої галузі в системі народного господарства. Відсутність у дефініції ознаки наявності майна як виробничої основи призводить до теоретичної невизначеності поняття галузі, ускладнює проведення її меж із суміжними сферами суспільного виробництва та не дозволяє адекватно застосовувати категорію «галузь промисловості» у правовому регулюванні майнових, організаційних та інвестиційних відносин.

Враховуючи вищенаведене можна запропонувати наступне визначення: «*Галузь промисловості – це сукупність суб'єктів господарювання, що здійснюють діяльність у сфері промисловості в межах одного або кількох класифікаційних угруповань видів економічної діяльності відповідно до Класифікатора видів економічної діяльності, а також закладів освіти, науково-дослідних, проєктно-конструкторських, технологічних, інформаційно-аналітичних та інфраструктурних організацій, які забезпечують підготовку кадрів, проведення досліджень, упровадження інновацій, інформаційну чи іншу діяльність, що є невід'ємною частиною*

функціонування галузі, на основі майнового комплексу (виробничих фондів, технологічного обладнання, будівель, споруд, нематеріальних активів та інших ресурсів), який становить матеріальну базу її існування і розвитку».

2.2. Наведене у п.2 ч.1 ст.1 Проєкту визначення «державна промислова політика» містить терміни, які потребують окремого нормативного визначення або уточнення. Зокрема таке поняття, як «інтенсивність знань» не мають усталеного визначення у чинному законодавстві України. Він є калькою з англомовного виразу knowledge intensity і потребує адаптації до української правової та економічної термінології, можливо, через поняття «наукоємність виробництва» або «технологічна інтенсивність».

Додатково наведене визначення «державна промислова політика» звужує зміст державної промислової політики, оскільки формулює її цілі як вичерпний перелік – досягнення високого технологічного рівня, задоволення потреб населення, зростання обсягів виробництва тощо. У результаті це створює ризик нормативного обмеження сфери дії державної промислової політики лише зазначеними напрямами, тоді як на практиці вона має набагато ширший функціональний спектр.

Промислова політика виконує не лише технологічні та економічні завдання, а й соціальні, інституційні, структурні, екологічні та безпекові функції. Вона покликана забезпечити довгострокову конкурентоспроможність економіки, створення високотехнологічних робочих місць, підвищення рівня енергетичної та виробничої безпеки, стимулювання інноваційної діяльності, підтримку стратегічних секторів, а також інтеграцію України до глобальних ланцюгів створення доданої вартості.

З огляду на це, доцільно запропонувати більш універсальне та системне визначення державної промислової політики, яке б не обмежувало її цілі, а відображало її як інструмент стратегічного управління економічними процесами.

2.3. Потребує уточнення п. 3 ч. 1 ст. 1 Проєкту, де визначення поняття «заходи стимулювання діяльності у сфері промисловості» надано через

виключний перелік дій: «дії правового, економічного, податкового, освітнього, фінансового, адміністративного та організаційного характеру…». Вважаємо за необхідне передбачити можливість застосування дій іншого, крім названих, характеру та *додати після слова «організаційного» перед словом «характеру» слова «та іншого»*.

2.4. Термін *«знаннємістке виробництво»,* наведений у п. 5 ч. 1 ст. 1 Проєкту Закону України) є калькою з англійського *knowledge-intensive production* і використовується переважно у перекладених міжнародних документах (зокрема ОЕСР, Світового банку, Європейської комісії). Водночас у вітчизняній науковій літературі, економічних дослідженнях загальноприйнятим і усталеним є термін *«наукоємне виробництво»*, який точніше відображає специфіку українського науково-технічного дискурсу та національної класифікації видів економічної діяльності.

Додатково, слід зазначити, що в цілому визначення *«знаннємістке виробництво»* є невдалим як з теоретико-методологічної, так і з правової точки зору. Це визначення містить невизначені та неконкретні поняття, зокрема такі як *«рушійна сила»* та *«інтелектуальні ресурси»*, які не мають закріплення у законодавстві України й не відповідають юридично усталеним категоріям. Замість поняття *«інтелектуальні ресурси»* доцільно використовувати правові терміни «нематеріальні активи» та «об'єкти права інтелектуальної власності», уживання яких забезпечує системну узгодженість із нормами Цивільного кодексу України, Закону України «Про інноваційну діяльність», Податкового кодексу України. Окрім того, положення щодо *«істотного перевищення частки витрат на наукові дослідження, розробки, освіту та інформаційні технології над витратами на матеріальні ресурси чи сировину»* є надто оціночним. Законодавчо не визначено, який саме відсоток чи коефіцієнт має вважатися істотним, а також не встановлено єдиної методики обчислення таких часток з урахуванням інших обов'язкових витрат суб'єкта господарювання (зокрема бюджетних, податкових, соціальних, екологічних тощо). У результаті таке визначення не може бути застосоване у

нормативно-правових актах як критерій класифікації виробництв або визначення їх державної підтримки.

З урахуванням наведеного, визначення терміна *«знаннємістке виробництво»* доцільно видалити з тексту Проєкту, оскільки його зміст фактично дублює визначення *«наукоємне виробництво»*, наведене у наступному пункті ч. 1 ст. 1. При цьому у подальших нормах законопроєкту це поняття не отримує жодного нормативного розвитку чи конкретизації, що свідчить про його декларативний характер та відсутність регуляторного навантаження. Збереження зазначеного визначення у тексті Проєкту створює термінологічну надмірність, здатну породжувати правову невизначеність під час тлумачення та застосування положень закону.

2.5. Визначення терміна *«національний промисловий чемпіон»* (п. 7 ч. 1 ст. 1) містить низку концептуальних, термінологічних та юридико-технічних недоліків, які унеможливлюють його застосування у правозастосовній практиці. Так, у наведеному положенні вказано, що національний промисловий чемпіон – це українська юридична особа (або група пов'язаних між собою юридичних осіб). Разом з тим не вказано за яким критерієм група юридичних осіб кваліфікується, як «*пов'язані*» особи. До прикладу, Закон України «Про фінансові послуги та фінансові компанії» у п. 34 ч. 1 ст. 1 містить визначення *«небанківська фінансова група – група юридичних осіб, які мають спільного контролера (крім банку), що складається з двох або більше фінансових установ, у якій фінансові установи інші, ніж банк, здійснюють переважну діяльність;»*. Доцільно наслідувати подібний приклад, визначивши, що ці юридичні особи мають бути пов'язані спільним контролером (кінцевим бенефіціарним власником).

Окрім того, формулювання *«володіє достатніми ресурсами, технологіями, ноу-хау, інноваційними рішеннями»* не передбачає жодних об'єктивних критеріїв вимірювання цих параметрів. Поняття *«достатні ресурси»* або *«інноваційні рішення»* є оціночними та не мають усталеного змісту в законодавстві України. Це створює простір для довільного

трактування та суб'єктивних рішень під час формування переліку таких суб'єктів.

Поняття *«економія на масштабі»* та *«переваги від розширення діяльності»* належать до економічної теорії та не мають легального визначення у вітчизняному праві. Використання таких категорій у нормативному тексті суперечить вимогам юридичної визначеності як складової принципу верховенства права (ст. 8 Конституції України).

Використання терміна *«чемпіон»* має публіцистичний і метафоричний характер, не відповідає стандартам нормопроєктування та не узгоджується з термінами, усталеними в українському законодавстві. У вітчизняній правотворчій практиці переважно застосовуються поняття на кшталт *«провідне підприємство галузі», «суб'єкт стратегічного значення для економіки», «системоутворююче підприємство», «державне стратегічне підприємство»* тощо.

За своїм змістом визначення *«національний промисловий чемпіон»* значною мірою дублює усталені поняття *«суб'єкт господарювання стратегічного значення для економіки і безпеки держави»* (визначене у постановах КМУ та законах про приватизацію, державну власність тощо). У зв'язку з цим, визначення терміна *«національний промисловий чемпіон»* доцільно вилучити з тексту Проєкту.

2.6. Визначення терміна *«суб'єкти діяльності у сфері промисловості»* (п.13 ч.1 ст.1 Проєкту) є концептуально та юридично невдалим і потребує виключення з тексту проєкту, оскільки воно не має самостійного нормативного змісту та суперечить чинній термінології господарського права. Формулювання *«суб'єкти господарювання, які здійснюють діяльність у сфері промисловості»* є тавтологічним, оскільки будь-яка промислова діяльність за своєю суттю вже є видом господарської діяльності. У подальших положеннях проєкту Закону України цей термін не набуває жодного регулятивного змісту, не встановлює спеціального правового режиму чи окремих прав і обов'язків

таких суб'єктів. Отже, його застосування має виключно декларативний характер і не сприяє юридичній визначеності.

2.7. Звертаємо увагу, що окрім наведених вище прикладів, в Проєкті широко використовуються терміни, чітке визначення яких у тексті не наводиться, а усталене розуміння відсутнє, як от *«формування виробничих структур»*, *«поглиблення економічної складності»*, *«інфраструктура підтримки діяльності у сфері промисловості»*, *«мережа суб'єктів»*. Вживання в тексті Закону неусталених термінів без однозначного визначення породжує правову невизначеність під час подальшої реалізації та тлумачення його норм.

3. Статтею 2 Проєкту серед актів, що становлять правову основу *державної промислової політики*, зокрема зазначений Цивільний кодекс України. Разом із тим, цивільним законодавством регулюються особисті немайнові та майнові відносини (цивільні відносини), засновані на юридичній рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності їх учасників; до майнових відносин, заснованих на адміністративному або іншому владному підпорядкуванні однієї сторони другій стороні, а також до податкових, бюджетних відносин цивільне законодавство не застосовується, якщо інше не встановлено законом (ст. 2 Цивільного кодексу України). З огляду на наведене Цивільний кодекс не є актом, що становить основу державної промислової політики.

4. У ч. 6 ст. 3 Проєкту серед основних принципів, що визначають порядок формування державної політики у сфері промисловості, вказано розвиток *промисловості як основного інструменту реалізації державної політики у* сферах економіки та національної безпеки і оборони (п. 2). Слід зауважити, що з огляду на визначення державної політики у сфері промисловості, наданої у статті 1, промисловість не є *інструментом реалізації* державної політики.

5. Пункт 3 частини 1 статті 4 Проєкту наділяє Кабінет Міністрів України повноваженнями забезпечувати впровадження *системи спеціальних інноваційних та інвестиційних контрактів* між Кабінетом Міністрів України

та інвесторами, затверджувати порядок їх укладання, контролю та завершення. Необхідно зауважити, що Законом України «Про державну підтримку інвестиційних проектів із значними інвестиціями» передбачена така договірна форма як «*спеціальний інвестиційний договір*» - укладений між Кабінетом Міністрів України, інвестором із значними інвестиціями, заявником (крім випадків, передбачених цим Законом) та органом місцевого самоврядування (у разі надання державної підтримки таким органом) договір, що визначає порядок та умови реалізації інвестиційного проекту із значними інвестиціями (пункт 7 частини 1 статті 1 Закону). Законодавство про інвестиційну та інноваційну діяльність оперує поняттями «інвестиційний проект», «публічний інвестиційний проект», «інноваційний проект». Текст Проєкту не надає можливості скласти уявлення про те, що являють собою спеціальні інноваційні та інвестиційні контракти, а також система таких контрактів. Відповідно, вказане положення Проєкту потребує узгодження із чинним законодавством.

6. Положення ст. 7 Проєкту «Парламентський контроль у сфері промислової політики» є такими, що не відповідають Конституції України, оскільки вони виходять за межі конституційно визначених повноважень Верховної Ради України. Згідно з пунктом 33 частини першої статті 85 Конституції України, парламент здійснює парламентський контроль лише у формах і межах, визначених Основним Законом. Розширення цих меж шляхом запровадження нових видів контролю або визначення спеціальних сфер контролю (зокрема, у сфері промислової політики) законом є неконституційним, оскільки виключно Конституція встановлює організаційно-правові форми парламентського контролю. Така позиція викладена у першому абзаці пункту 4 мотивувальної частини *Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про статус народного депутата України» в редакції Закону України «Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про статус*

народного депутата України» від 25 вересня 1997 року (справа про статус народного депутата України) від 10 травня 2000 року № 8-рп/2000.

Здійснення парламентського контролю – це право Верховної Ради України, що реалізується нею безпосередньо чи опосередковано – через визначені Конституцією України державні органи. А комітети Верховної Ради не є самостійними суб'єктами парламентського контролю. Вони беруть участь у його здійсненні лише на стадії підготовки та попереднього розгляду питань, віднесених до сфери парламентського контролю Верховної Ради України *(абзац сьомий пункту 8 мотивувальної частини Висновку Конституційного Суду України у справі за зверненням Верховної Ради України про надання висновку щодо відповідності проекту Закону України «Про внесення змін до Конституції України (статей 84, 85, 89, 92, 93, 94, 106, 147, 150, 151 та пункту 6 розділу XV Конституції України)» вимогам статей 157 і 158 Конституції України (справа про внесення змін до статей 84, 85 та інших Конституції України) від 14 березня 2001 року № 1-в/2001).* Всупереч цьому, у проєкті Закону України визначається, що парламентський контроль у сфері промислової політики здійснюється комітетом Верховної Ради України, до предмета відання якого належать питання промислової політики та розвитку окремих галузей виробництва (п. 1 ст. 7),

Прийняття запропонованих положень ст. 7 Проєкту призведе до встановлення невизначених меж повноважень Верховної Ради України усупереч конституційному принципу поділу державної влади, порушення системи стримувань і противаг між законодавчою, виконавчою та судовою гілками влади, що є загрозою для конституційного ладу країни *(аналогічна позиція закріплена у підпункті 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Висновку Конституційного Суду України (Велика палата) у справі за конституційним зверненням Верховної Ради України про надання висновку щодо відповідності законопроекту про внесення змін до статей 85 та 101 Конституції України (щодо уповноважених Верховної Ради України) (реєстр. № 1016) вимогам*

статей 157 і 158 Конституції України від 20 листопада 2019 року № 6-в/2019).

7. Частина 1 ст. 8 Проєкту передбачає, що «*державне стимулювання діяльності у сфері промисловості та інноваційної діяльності у промисловості може здійснюватися за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів, шляхом публічно-приватного партнерства, міждержавного партнерства, та з інших джерел, не заборонених законодавством*». Видається, що описане стимулювання не можна називати «*державним*», адже джерелами стимулювання можуть бути місцеві бюджети й інші не заборонені джерела. Отже, слово «*державне*» на початку цієї норми доцільно виключити.

8. Положення п. 1 ст.12 Проєкту передбачає, що застосування заходів стимулювання діяльності щодо промислових кластерів *можливе* за умови створення спеціалізованої організації, що здійснює науково-методичне, організаційне, експертно-аналітичне та інформаційне супроводження розвитку промислового кластера, та відповідності промислового кластера і спеціалізованої організації вимогам, встановленим Кабінетом Міністрів України. Така конструкція не відповідає вимогам юридичної техніки, оскільки вводить умовний механізм реалізації права, залежний від створення іншого органу. Таким чином стимулювання стає можливим лише при настанні певної передумови, при чому порядок створення такого органу у законодавстві не закріплено. Отже, п. 1 ст. 12 передбачає стимулювання як потенційну можливість, а не як встановлене Законом правило з чітко визначеним порядком реалізації, що створює правову невизначеність для суб'єктів господарювання.

9. Розд. II Проєкту іменований «Розвиток промисловості в межах адміністративно-територіальних одиниць», не містить положень щодо розвитку промисловості саме у розрізі територій. Зокрема, визначення у Проєкті поняття «*техніко-впроваджувальні зони*» не свідчить про притаманність їм територіальної ознаки. Те саме можливо зазначити щодо промислових кластерів. Відповідно до п. 11 ч. 1 ст. 1 Проєкту, «промисловий

кластер» визначається як *«організована мережа суб'єктів діяльності у сфері промисловості, постачальників устаткування, комплектуючих, спеціалізованих послуг, інфраструктури, науково-дослідних інститутів, закладів вищої освіти та інших організацій, які взаємодоповнюють і посилюють конкурентні переваги один одного»*. Наведене положення також не пов'язує функціонування промислових кластерів із особливостями розвитку промисловості в межах адміністративно-територіальних одиниць. Слід також враховувати, що чинним законодавством для планування відновлення та стимулювання розвитку регіонів і територій, запровадження органами виконавчої влади й органами місцевого самоврядування спеціальних механізмів та інструментів, диференційованих заходів підтримки розвитку визначено функціональні типи територій (ст.11^2 Закону України «Про засади державної регіональної політики»). Таким чином, положення розд. II Проєкту мають бути узгоджені із нормами зазначеного Закону.

10. У розд. III «Прикінцеві положення» Проєкту пропонується внесення суттєвих змін до Закону України «Про оборонні закупівлі» шляхом впровадження механізму офсетного зобов'язання при імпорті продукції оборонного призначення на суму, що перевищує 5 мільйонів євро.

Наявність таких норм у прикінцевих положеннях викликає зауваження, оскільки вони не відповідають меті та предмета правового регулювання Проєкту, визначених у його преамбулі. Згідно з преамбулою, Проєкт має на меті визначити основи та принципи державної промислової політики, цілі та основні засади її здійснення, правові засади регулювання відносин між суб'єктами господарювання у сфері промисловості, а також повноваження органів державної влади та органів місцевого самоврядування щодо реалізації державної промислової політики. Включення норм щодо офсетних зобов'язань у прикінцеві положення створює неузгодженість між змістом законопроєкту та його метою, може призвести до порушення принципу цільового та логічного законодавчого конструювання, оскільки регулювання

оборонних закупівель виходить за межі сфери державної промислової політики, визначені законопроєктом.

Також звертаємо увагу, що запропоновані зміни до Закону України «Про оборонні закупівлі» не відповідають вимозі єдності термінології. Так, наприклад, у змінах до п. 8 ст. 8 зазначеного Закону вживається термін «*компенсаційний (офсетний) договір*»; у змінах до п. 10 тієї же статті - термін «*компенсаційний (офсетний договір)*»; у запропонованій ч. 9 до ст. 12 - «*офсетний договір*», що є некоректним та потребує уніфікації.

ЗАГАЛЬНИЙ ВИСНОВОК

Проєкт Закону України «Про засади державної промислової політики», реєстр. №11331-д від 30.09.2025, містить значну кількість суттєвих недоліків техніко-юридичного характеру, суперечить актам спеціального законодавства України, не відповідає принципу правової визначеності, має декларативний характер, не передбачає дієвих механізмів правового регулювання, обмежуючись загальним і неконкретним описом прав та обов'язків державних органів, що свідчить про невідповідність Конституції України, Закону України «Про правотворчу діяльність» і у зв'язку з цим не може бути прийнятий у запропонованій редакції.

Науково-експертний висновок підготовлено групою експертів - науковими співробітниками Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України» у складі: завідувач відділу господарсько-правових досліджень проблем економічної безпеки, кандидат юридичних наук Наталія ЄРЕМЄЄВА; провідний науковий співробітник відділу господарсько-правових досліджень проблем економічної безпеки, доктор юридичних наук, професор Богдан ДЕРЕВЯНКО; провідний науковий співробітник відділу господарсько-правових досліджень проблем економічної безпеки, доктор юридичних наук, професор Віталій ОЛЮХА; науковий співробітник відділу

проблем модернізації господарського права та законодавства, кандидат юридичних наук Олег КУЛИК; старший науковий співробітник відділу господарсько-правових досліджень проблем економічної безпеки, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, Михайло ДУТОВ; старший науковий співробітник відділу економіко-правових проблем містознавства, кандидат юридичних наук Олег ШУЛЬГА.